

Ἐργασίαις πρῶτον ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς θυγατρὸς, μετέβη ἀκολούθως εἰς τὰ δώματα τῆς μητρὸς, ἣν ἐσχεδιάσεν ἐν τῇ τελευταίᾳ θέσει, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔλαβε κατὰ τὴν συνέντευξιν τῆς προτεράϊας.

Δὲν ἀγαπῶ νὰ κουράζω τοὺς ἀναγνώστας μου, ἀφηγούμενος λεπτομερείας, αἰτίνας καὶ ἄλλως δὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ταχθεὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρούσης ἱστορίας μου. Ἀρκεῖ μόνον, νομίζω, νὰ αναφέρω ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν δύο εἰκόνων ἐργασία προέβαινε πάντοτε, τοῦ Πέτρου μεταβαίνοντος καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὴν αἰκίαν τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ.

Αἱ μετὰ τῆς νέας συνεντεύξεως ἦσαν αἱ αὐταί. Ἡ Χαλκλιέ, αἰείποτε ἀγαπῶσα, αἰείποτε ἀφελῆς, ὑπέβαλε τὸν Πέτρον εἰς ἀπειρα μαρτύρια, ἀτινα ὁ δυστυχὴς νέος, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ συνειδῶς καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἀχμέτ ὑπόσχεται ἐκπληρῶν, ὑφίστατο αἰείποτε σὺννοους καὶ σοβαροῦς. Οἱ πρὸς τὴν νεανίδα τρόποι τοῦ ἦσαν αἰείποτε τοιοῦτοι, ὥστε κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κολακεύσῃ τοὺς πόθους αὐτῆς. Ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορά τοῦ ἦτο μάλιστα τραχεῖα, χωρὶς νὰ ἐκρεῦγῃ τῶν ὀρίων τῆς ἀπαιτουμένης εὐγενείας.

Ἄλλ' ἡ Χαλκλιέ, βλέπουσα αὐτὸν καθ' ἑκάστην, ἠσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχῆ, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν αἰσθημα ὄλονεν ἐριζοῦτο ἐπιτεινόμενον, ἄλλ' ἀνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων. Οἱ δύο νέοι, βλέποντες αὐτὴν ἤσυχον ὁπισσοῦν καὶ ἀναλαμβάνουσαν κατ' ὀλίγον τὰ ἀνθρώπια αὐτῆς χρώματα, ἠλπίζον νὰ ἴδωσι καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς θεραπείαν μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ. Ὅσῳ ὁ ἔρως τῆς Χαλκλιέ ἦτο ἀπλοῦς, ἀδόλος, ἀφελῆς, αἰσθημα σφοδρὸν μὲν, ἀλλ' ἀόριστον, ἂν δύναιμι νὰ εἶπω οὕτω, καὶ μὴ διατυπωθῆν ἔτι, τόσῳ ὁ τῆς μητρὸς ἦτο πάθος, μανία, πῦρ, ἀκράτητος ἐπιθυμία γυναικὸς ἐμπείρου, νέας ἔτι, ἥτις, συζευχθεῖσα γέροντα, εἶδεν ὄλας αὐτῆς τὰς ὀνειροπολήσεις ματαιωθείσας.

Ἐν ταῖς καθ' ἑκάστην συνεντεύξεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ ζωγράφου ἠσθάνετο τὸ πῦρ τοῦτο ὄλονεν αὐξανόμενον καὶ διατρέχον ὡς ζέων μόνυθδος ἀπάσας αὐτῆς τὰς φλέβας. Περιποιεῖτο αὐτὸν δι' ὄλων τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων, παρεῖχεν αὐτῷ ἀφορμὰς καὶ ἐνδείξεις, ὅσον ἡ γυναικεῖα αἰδώς τῇ ἐπέτρειπεν, ἐλπίζουσα νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἐν τῷ νέῳ τάσιν τινὰ πρὸς μεταβολὴν εὐνοῶν αὐτῇ.

Ὁ Πέτρος, ἀνιήων εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν νέων, οἵτινες περιορισμένοι καὶ

οἰκογενειακῆς ὄλω: ἀνατροφῆς τυχόντες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μελετήσωσι τὰ γυναικεῖα τεχνήματα, εὐμεινεν ἀπαθῆς πρὸς ἀπάσας τὰς ποτηρῆς, ἄς μετήρχετο ἡ ὀθωμανίς, διετέλει ἀδιάφορος, διότι δὲν τὰς ἐνόει, ἢ ὅπως μὴ ὑποθέσωμεν αὐτὸν τόσῳ μωρὸν, διότι δὲν ἠθέλε νὰ τὰς ἐννοήσῃ.

Ἡ ἀληθὴς ἡ προσπεποιημένη αὐτῇ ἀδιαφορία τοῦ Πέτρου, παροῦσεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν μέγαν λύσσης ἐρώσαν γυναικεῖα. Ἐργίζετο ἐνίοτε ἐναντίον τοῦ φρικωδῶς, ἀπεκάλει αὐτὸν μωρὸ καὶ τυφλόν, ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως, ἀλλ' ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ὀραίας αὐτοῦ μορφῆς, ἡ πάσχουσα γυνὴ ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ πάθους ὀλόκληρος, ὑπετάσσετο, ὠχρία, ἡ καρδία τῆς ἐπάλλετο.

Ἐκάθητο, ὅπως τὴν ζωγραφίαν, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐμφαίον ὄλον τὸν πυρεττόν, ὅστις διεβίβρωσκε τὰ στήθη τῆς, ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ ζωρὸν καὶ λάμπον.

Ἐνίοτε τοσαύτη ἦτο ἡ ἀπληστος ἐπιθυμία τῆς καρδίας τῆς, ὥστε εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Πέτρον, νὰ τὸν περισφιγῇ μέχρι πνιγμοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς, νὰ τὸν βροφήσῃ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς.

Ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους εἶχεν ἀναπτύξῃ ἐν αὐτῇ ἐπιθυμίαν κροκοδείλου!

Ὅσῳ ὁ ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ἔρως ἦτο ἀγνός, ἄγιος, αἰσθημα καθαρὸν, παρθένον, ἀσπιλον, ὡς ἡ ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῶν ὀρέων κορυφαῖς χιών, τόσῳ ἐν τῷ δευτέρῳ ἦτο πάθος, ὀρμὴ κτηνώδης, ἀνόσιος, βορβορώδης.

Ἐνθεν ἡ Χαλκλιέ, κόρη ἀφελῆς, ἀθῶος, ἐνθεν ἡ μήτηρ, γυνὴ ἐμπείρου, γυνώσκουσα ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπολαύσεως, κατέχουσα πάντα τὰ μυστήρια, δι' ὧν δύναιται νὰ διαταράξῃ τὰς φρένας καὶ τοῦ σφρονεστάτου τῶν ἀνδρῶν, γυνή, τέλος πάντων, διότι ἐν τῇ λέξει ταύτῃ καὶ μόνῃ περικλείεται ἅπασα ἡ δυσδαιμονία τοῦ ἀνδρός, ἅπαν τὸ ὀλέθριον μυστήριον, τὸ καλλιστὸν αὐτὸν δυστυχῆ! . . .

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐμπεριέχει διάφορα ἄλατα τῆς ἀσβέστου τοῦ ἰωδίου, τοῦ βρωμίου, τῆς μαγνησίας καὶ πρὸ πάντων χλωριούχον γάτριον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς καλούμενον κοινὸν ἄλας,

τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς θαλάσσης διὰ τῆς τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος αὐτομάτου εἰς τὸν ἥλιον ἐξατμίσεως ἀπολαμβάνεται.

Ἡ πικρία τῆς θαλάσσης προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄλατα τῆς μαγνησίας, ἥτις, ἐνεκα τῆς πικρᾶς γεύσεως τῶν ἁλάτων αὐτῆς, καλεῖται πικρὰ γῆ. Διὰ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος ἀπολαμβάνονται μόνον 2 3/1 μέχρι 3 τοῖς ἑκατὸν ἄλατος, ὥστε διὰ τῆς ἐξατμίσεως 100 ὀκάδων θαλασσοῦ ὕδατος ἀπολαμβάνονται 3 ὀκάδες· 1000 ὀκάδων ὕδατος θαλασσοῦ 30 ὀκάδες ἄλατος· 33,000,000 ὀκάδων θαλασσοῦ ὕδατος 300,000 ὀκάδες ἄλατος· ὥστε ἐὰν ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκην 9 ἑκατομμυρίων ὀκάδων ἄλατος· πρέπει νὰ ἐξατμισθῶσιν εἰς τὰς ἀλικὰς τοῦλάχιστον 900 ἑκατομμύρια θαλασσοῦ ὕδατος.

Τοιοῦτον προὑπολογισμόν πρέπει νὰ κάμωσιν αἱ κυβερνήσεις ἵνα προμηθεύωνται τὸ ἀπαιτούμενον ἄλας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων αὐτῶν. Εὐτυχῆ τὰ ἔθνη τῶν ὁποίων αἱ γῶραι περιορίζονται ἀπὸ θαλάσσης εἰς ὧν τοῦτο τὸ τόσον ἀναγκαῖον σῶμα δύναται διὰ τῆς ἐξατμίσεως νὰ προμηθευθῇ.

Ἐν τῶν ὠραιότερων δένδρων τῆς ὑψηλίου ὑπάρχει εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας φυόμενον πρὸ πάντων εἰς τοὺς παραλίους τόπους. Τὰ ὠραῖά του ἀνοῖ ὑπερβαίνοντα ὡς πρὸς τὸ εὐμορφὸν αὐτῶν τὰ τῶν ῥόδων, τὰ τῆς καμειλίας καλούμενα Ἰνδικὰ ῥόδα εἶναι πολυτιμώτατα, καὶ δι' αὐτῶν κοσμοῦνται αἱ κυρία εἰς τὰς συναναστροφὰς, καὶ αἱ πολυτιμότεραι ἀνθοδέσμαι ἐκ τούτων τῶν ὠραίων ἀνθῶν κατασκευάζονται. Τὸ δὲ σπουδαιότερον διὰ τοὺς ἐκεῖ ἄλιεῖς εἶναι ὅτι οἱ καρποὶ ναρκώουσι τόσον καλῶς τοὺς ἰχθύς, ὥστε οἱ δι' αὐτῶν ναρκωθέντες ἰχθύς εὐκόλως ἀλιεύονται μετὰ τὰς χεῖρας. Τοῦτο δὲ τὸ ὠραῖον δένδρον καλεῖται *barringtonia speciosa*.

Ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων τῆς Κίνας φύεται ἀερόδιόν τι φυτὸν ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ταῦτα περιβάλλονται καὶ περικυκλοῦνται. Ἐνεκα τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν αὐτῶν οἱ Κινέζοι μετακομίζουσι ταῦτα ἐκ

των δατών δατών και τὰ κρεμάζου-
σιν εἰς τὸ μέσον τῶν δωμάτων ὁ-
που ἐξακολουθοῦσι νὰ βλαστάνωσι
καὶ νὰ ἀνθίζωσι χωρὶς νὰ ποτίζων-
ται, καὶ διαρκοῦσι πολλοὺς χρόνους
εὐωδιάζοντα τὰ δωμάτια. Τοῦτο τὸ
φυτὸν ἐπειδὴ ζῆ ἀνευ τινὸς ποτί-
σματος καὶ χωρὶς νὰ ἐνυπάρχη εἰς
τὴν γῆν, μονον ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἐι-
καίως καὶ εὐφρῶς ἐκλήθη aerorion
fra mians odoratum = ἀσρόδιον
εὐώδες.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΗ Π ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

(Ἐπειδὴ ν τῆς Κολάσεως τοῦ Δά.του.)

Κ' εἶπα ἔς τὸ δάσκαλό μου : Ἐπιθυμοῦσα
Νὰ μιλήσω μ' αὐτὸς ἐκεῖ τοὺς ἡμέρας,
Ποῦ ἀντάμα σὲν στερὰ οὐκ ἔφηναι ὁ ἀγέρας.
Κ' ἐκεῖνος : Σὲν σιωποῦν, ἔς τὴν ἀγάπη
Ἐρριπτοῦς, ποῦ τὴν σέρνει καὶ θὲ νῆθ.ον
—Σὲν εἶδα πῶς ἔς τὸ μέρος μας ὁ ἀγέρας.
Τοῦς ἔπρωγνε : ψυχῆς βρασανισμένους,
Ἐρώ αἶσα, ἐλάτε νὰ μιλήτετε
Μαζή μας, ἀνὰ ἀνίνα δὲν μπο' ἀγ.
Σὲν περιστέρια, ὅπου ἡ πιθῆμια σπρώχνει,
Πρόθυμα τρέχουσι στὴ γλυκὴ ἀρωματιά τους
Μὲ τὴν ωμένα τὰ στερὰ, κ' ἐκεῖνοι
Ἐβρή ανε ἀπ' τὸ τάγμα, ὅπου ἔχει μῆσα
Τῆ Διδώ τὸν ἀραχιασμέν, ἀγέρας
Σχίζον ας μὲ ὄρατ. ἦρθαν κατὰ μα.
Τότε ἡ τρωπὴ ἐκ-ίνη δὲναμι εἶχε.
—Ζῶο καλὸ κ' εὐγενικό, ὅπου ἦρθες
Ἐδ. στὸ μαυροκόκκινον ἀγέρας
Νὰ ἰδῆ, ἐμὰς, ποῦ ἐβάφαμε τὴν κόσμον
Κόκκιν μ' αἶσα, —οἷος μὲς ἀν ἦσαν
Τοῦ κόσμου ὁ βασιλέας, εἰς ἐκεῖνον
Εἰρήνη θὰ εἶδε μαστε νὰ δώση
Σ' ἐσέ, ποῦ συμπαθῆ, εἰς τὰ κακὰ μας.
"Ο, κ' ν' ἀκούσης, ἡ νὰ πῆς θελήσῃ,
Ἐἴπατ' ἐδῶ νὰκούσομε, νὰ ποῦμα,
"Οσο στωπαί εἰ, σὲν τῶρα, ὁ ἀγέρας.
Ἡ γῆ, ὅπου εἶδα πρῶτα, εἰς τ' ἀερογιάλι
Κάθηται, ὅπου ὁ Πάδος καταιδάιναι
Μ' αὐτοῦ ποῦ τὸν κλυοῦθῆνε εἰρήνη ναῦρη.
"Ο ἔρωτα, ποῦ γλήγορα ἀνάθει
Κάθ καρπὸν εὐγενική, κ' ἐπὶ τον
Ἄναψ γὰ τὴν εὐμορρῆ μου ὄψι,
"Οποῦ ἔχασα, καὶ ὁ τρόπος μὲ λυπάσαι.
"Ο ἔρωτα, ποῦ ἀκόμα καὶ ἔς ἐκεῖνους,
Ποῦ δὲν ἀνταγαπῶνται, ἀνάθει φλόγες,
Μ' ἀναψε τόσο, ὅπου μὲ καίει ἀκόμη (α).

(α) —"Ο Δά.της λέγει :
Amor, che a nullo amato amar perdona.
Οἱ σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσι διττῶς τὸν στί-
χον τοῦτον. Οἱ μὲν : "Ο ἔρωτες, ὅστις εἰς ἕνα
στον ἀγαπώμενον ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπῶνται.—Οἱ
ἄλλοι : "Ο ἔρωτες, ὅστις εἰς οὐδὲνα ἀγαπώμενον
ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀγαπῶνται.—Οἱ πρῶτοι ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ nullo ἀπὸ τὸ eischeduno, οἱ δὲ

"Ο ἔρωτας ἔς τὸ θάνατον ἀντάμα
Μῆς ἔρε . . . Ἡ Καίνα τὸ φρονιά μας
Πρυσμένι.—Αὐτὰ μᾶς εἶπανε τὰ λόγια . . .
"Σὲν ἀνὰ τὰς δύο τυχεῖς ἐκείνας
Ψυχῆς, ἔσκούφα κάτου τὸ κεφάλι
Τόσο πολὺ, ποῦ μοῦτε ὁ δάσκαλός μου :
Τί συλλογίσαι ;—Ἀπάντησα : ἑωμένα!
Πόσα ὄνειρα γλυκὰ, πόσες πιθῆμια:
"Στὴ θλιβερῆ αὐτὴς ἔ-εραν θέσι!
Κ' ἐγώρσα ἔς ἐκείνας καὶ τὸς ἔσα :
Φρανίσκα, ἔσα ἔφρασε με κάθον
Νὰ κλαίω ἀπὸ συμπάθεια καὶ λύπη.
"Ἄλλῃ, γὰ πῆς μου, τὸν κατὸ ποῦ ἐρεῖ αν
Γλυκὰ-γλυκὰ ἰστεναγμοὶ ἀπ' τὰ στήθια,
"Ο ἔρωτας τί τρόπο νὰ γνωρίστε
"Ἐκαμε τοῦς ἀμφίβολους μας πόθους ;
Κ' ἐκείνη : Μεγαλῆτερη δὲν εἶναι
Θλίψη πῶς κανεῖ ἔς τὴ δυστυχία
Καιροῦς εὐτυχισμένους νὰ θομάται, . . .
Κ' αὐτὸ καλὰ τὴ ξεῖραι ὁ δάσκαλός σου.
"Ἄλλῃ ἂν ἦ ἀγάπης μὲς τὴν πρώτη
"Ἦξεν νὰ μάθης πιθῆμια, θὰ κάρω
"Ἦσάν ἐκεῖνον ποῦ μιλεῖ καὶ κλαίει.
Μὰ μέρα ἐδοξοδόξαμε, ἡ ἔσα
Γὰ νὰ περῶσ, πῶς τὸν Λαυτζιλλίτο
"Ο ἔρωτας σιγὰ—σιγὰ εἶχε δέσει.
Ἐἴμασται μόνοι, ὄλως ὑπόλια.
Πολλὲς φορές, ἔς τὸ δάσκαμα ἐ-εἶνο,
λεῖλᾶ-δεῖλᾶ ἀντίκυσαν τὰ μᾶτια
Καὶ ἀνίσαν ἡ ὄψι μας . . . Μία ὄρω
Στὴ μῆ, ποῦ μᾶ ἐνίκησε, ἦσαν μῆνη.
Σὲν εἰς τὸ μέρος ἐφθάσαμε ποῦ λέει,
Πῶς τέσας ἐρωτῆς τὸ ἀγαπημένο
Ἐφίλησε χαμῆγλο.—ἔτοῦτος,
Ποῦ δὲ θὰ ὠρισθῆ ποῖ ἀπὸ μῆνα,
Τρέμονται μὲ ἐξίλητε στὸ στόμα . . .
Τὸ βιβλίον καὶ αὐτὸς ποῦ τὸ εἶγε γράφει
Ἦσαν μεσίτης . . . Τὴν ἡμέρα ἐκείνη
Ἄρῃσα εἰς τὸ διάβασμα σὴν ἀκρη.—

τεροὶ ἀντ τοῦ pessimo. — Ἐκ τῶν δύο τοῦ-
των ἐρμηνειῶν, ἡ πρώτη μὲν φαίνεται παρὰ-
ρηκόδης, μετ' ὅλον τὸ κύρος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν
τῆς Κασσίνας, ὅστινες τὴν παραδέχονται ἡ
ἐκ τέρψης ψευδῆ, διότι πολλοὶ ἀγαπῶνται, καὶ
ὁμοῦς οὐ μόνον δὲν ἀνταγαπῶνται, ἀλλὰ καὶ πολ-
λὰς ἀποστρέφονται τοὺς ἀγαπῶντας αὐτούς.
Κα' ἐμὲ, καὶ τὴν γνώμην μου ταύτην
ἐκφράζω μετὰ τῆς μεγαλῆτερας συστολῆς,
διότι ἡ ἐρμηνεία τοῦ δάντου, ὡς καὶ ἡ με-
τάφρασις αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος,
ἐν ἧ ἡ τῆ περιπτώσει ταύτη εἶναι ἀντὶ
τοῦ nulla, ἐπιτάσειος τοῦ ποῦ, ὡς εἰς τὸν στί-
χον :
L' arte, che tutto fa, nulla si scuopre.
Ἡ δὲ ἐρμηνεία τοῦ στίχου εἶναι : "Ο ἔρωτες,
ὅστις καὶ εἰς αὐτὸς πῶς μὴ ἀγαπώμενος ἐπι-
τρέπει νὰ ἀγαπῶται.—Ἡ ἐρμηνεία οὗτῃ μοὶ
φαίνεται λογικώτερα. Ἡ Φραγγίσκη ζητεῖ νὰ
δικαιολογήσῃ τὸν πρὸς τὴν ἀνδρόδελφόν της
ἔρωτά ἡ, δι' ὃ λέγει : "Ἀγοῦ ἐκεῖ οἱ ὅστινες
δὲν ἀγαπῶνται, ἀγαπῶσαι.—πῶς ἔδωνάμην νὰ
μὴ ἀγαπῶσω ἐγὼ, ἦτις ἡγαπώμην ;" Βεβαίως
τὸ ἐπιχείρημα δὲν εἶναι ΝΟΜΙΚΟΝ, ἀλλὰ
δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μόνη φορὰ, καθ' ἣν οἱ νόμοι
τῆς κοινωνίας ἀντιστρατεύονται πρὸς τοὺς νό-
μους τῆς φύσεως.

"Ἐλεγε αὐτὰ ἡ μία ψυχή, —καὶ ἡ ἄλλη
"Ἐκλασε τόσο πολὺ, ποῦ ἀπὸ τῆ λύπη
Μοῦρθε λιγοθυμιά, νάβγη ἡ ψυχὴ μου,—
Καὶ ἔπεσα, σὲν πύφτη νεκρὸ σῶμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δήμαρχος Ἀθηναίων ἐξελέγη
τὴν Κυριακὴν, 8 Ἀπριλίου, ὁ κ.
Δημήτριος Σ. Σουτσοῦς διὰ ψήφων
2 848 ὑπερτερήτας τοῦ κ. Παναγῆ
Κυριακοῦ κατὰ ψήφους 936.

Ὁ κ. Παναγῆς Κυριακός, κυβερ-
νήσας τὰ τοῦ δήμου ἐπὶ ἐννέα συνε-
χῆ ἔτη, ἀφίνει ἀπερχόμενος τὰς
ἀρίστας ἀναμνήσεις. Διὰ τῶν γλιτ-
γρων μέτων τοῦ δήμου κατωρθώ-
θησαν ἔργα μεγάλα καὶ σπουδαιά·
τὰ ὑδραυλικά ἔργα, δι' ὧν ἐδεκα-
πλασιάσθη τὸ ὑπάρχον ὕδωρ, τὰ
ὠραία δημοτικὰ καὶ φιλανθρωπικά
καταστήματα, ἐξέδραι, κρήναι, πή-
δακες, δειροστοιγίαι, ὁδοί, γέφυ-
ραι, φανοὶ φωταερίου κλπ.

Ὁ νέος Δήμαρχος κ. Δημήτριος
Σουτσοῦς εἶναι νέος εὐπαιδευτος, φι-
λότιμος, ἀνίκητος εἰς μίαν τῶν τῶν
πρῶτα φερουσῶν οικογενειῶν συγ-
χαίροντες αὐτῶ ἐπὶ τῆ ἐπιτυχίᾳ,
τῶ εὐχόμεθα νὰ κατορθώσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ τὰ ἔργα τοῦ κ. Κυριακοῦ
καὶ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐμπιστο-
σύνην τῶν ἐκλογέων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

- Ἡ αἰδώς πρέπει νὰ ὑπερασπίζη-
ται τὸ κάλλος ὡς ἡ ἀκανθα ὑπερα-
σπίζεται τὸ ῥόδον.
- Πρέπει νὰ σέβεται τις τὰς θρη-
σκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων.
- Ὁ ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους
περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματος αὐτοῦ,
ἐνῶ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτὸν.
- Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ
ἶον, ὅπερ χαμηλότερον μὲν εὐωδέστερον
δὲ τῶν ἀνθέων τυγχάνει.
- Ὁ φιλάργυρος ὁμοιάζει πρὸς τὸν
χοῖρον, ὅστις χρησιμεύει μόνον ὅταν
σφαγῆ.
- Ἡ νέα κόρη εἶναι ἄνθος, ἡ γυνὴ
εἶναι καρπός· εἴαν ὁ καρπὸς εὐρεθῆ κα-
κός, ποῖα ἀνάμνησις θὰ μείνη διὰ τὸ
ἄνθος.